

PROF. COMAN TĂNĂSESCU

Răzvan Ionescu

*Reumatologie și medicină internă, Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila”,
Spitalul Clinic „Colentina”, București*

1 iunie 1993: ziua în care am auzit pentru prima dată numele celui pe care, și astăzi, la trecerea sa în lumea de dincolo, îl numesc „al doilea meu Tată”: DOMNUL PROFESORUL COMAN TĂNĂSESCU.

Primul lucru pe care l-am remarcat când ne-am cunoscut a fost albastrul incredibil al ochilor Domniei Sale. Mi-a spus zâmbind cordial (NICIODATĂ, NIMENI nu m-a mai primit în vreun colectiv așa cum a făcut-o Dumnealui!): „Bine ai venit! O să lucrezi la etajul 3 cu doctorul X”. În acest fel, de altfel prozaic, a început de fapt viața mea profesională.

Acum, după 25 de ani de la acel moment crucial în evoluția mea profesională, încercând să îl evoc pe MAESTRUL meu, la momentul trecerii Sale într-o lume mai bună, găsesc extrem de dificil să aleg cele mai semnificative momente. Privilegiul pe care l-am avut, de a fi în preajma Dumnealui un sfert de veac, mi-a adus nenumărate asemenea trăiri speciale. O să încerc să amintesc doar câteva.

Profesorul meu era un MEDIC NEMAIPOMENIT. Vizitele Dumnealui la pacienții internați: categoric o ÎNCÂNTARE; după ce i se prezenta un pacient, acolo unde avea neclarități de anamneză, o relua și, întotdeauna, efectua propriul examen clinic. Apoi, începea să gândească cu voce tare: în acele momente, toți cei prezenți, rezidenți, specialiști sau primari, amuțeau, fascinați de logica gândurilor și de claritatea expunerii. Îmi amintesc, spre exemplificare, faptul că, de la Dumnealui, într-o după amiază de vară, la patul unei paciente, am înțeles pentru prima oară, cu adevărat, diagnosticul diferențial al sindroamelor anemice. Probabil că, după soție și copii, pe care i-a iubit și sprijinit cu tot sufletul și în orice situații, necondiționat, cel mai mult iubea să vadă pacienții!

Profesorul meu era un GENTLEMAN! Într-o dimineață de vineri, m-a rugat (NICIODATĂ nu îți spunea să faci ceva, ÎNTOTDEAUNA te ruga!) să sun la un alt spital; la reticența mea cu privire la cine spun că sunt, exprimată cu timiditate, Dumnealui mi-a răspuns cu blândețe și premoniție, pe care nici unul dintre cei de față nu o realiza la vremea aceea: „Cum, cine spui că ești?! Păi, spui exact cine ești: doctorul Ionescu de la Colentina! Nu asta ești?!“ Șase luni mai târziu, când mi-am început cariera didactică, în spitalul Colentina, cuvintele Domniei Sale aveau să devină realitate!

Domn' Profesor, cu adevărat unic (și nu numai pentru mine, sunt convins), nu m-a certat NICIODATĂ! Și asta nu pentru că nu aș fi greșit niciodată; ci pentru că, și atunci când îl supăram fără voie (m-am străduit să nu îl supăr cu bună știință niciodată), mă dojenea cu blândețe și cu mult calm. Iar dojana, care mă durea mai mult decât o ceartă, pentru că îl dezamăgisem pe Prof. meu, mi-o oferea exclusiv între patru ochi; niciodată de față cu alți oameni (fie ei și colegii mei) și, categoric, niciodată de față cu pacienții!

Profesorul meu era un OM BLÂND! Nu am să uit cum, venind într-o luni dimineață la spital, am găsit foile de observație completate suplimentar de Dumnealui. Am înghețat și, cu rușine, m-am dus să îmi cer scuze pentru incompleta mea alcătuire a acestora. Cu zâmbet prietenesc și cald mi-a spus: „Stai liniștit, Răzvănele (alintul Dumnealui pentru mine); am trecut ieri (Duminică, nota bene!) pe aici și mi s-a făcut dor să mai fac și eu o foaie; și, cum toate erau făcute, am scris doar completări.“

Profesorul meu era un OM DE ȘTIINȚĂ COMPLET: înainte să fi devenit un clinician de excepție,

Adresă de corespondență:

Răzvan Ionescu, Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila”, Str. Dionisie Lupu nr. 37, București

E-mail: tane67@gmail.com

lucrase mai mult de un an în laboratorul spitalului. Domnia sa a fost cel care a raportat, pentru prima dată în România, prezența antigenului HbS, numit atunci antigen Australia, pe care îl pipeta personal pentru a-l evidenția. Știa electrocardiografie la nivel de cardiolog european, având câteodată dispute pe această temă cu colegi de specialitate, pe care, de cele mai multe ori, le câștiga. A publicat mult și ne-a oferit nouă, tuturor colaboratorilor Săi, ocazia și onoarea de a scrie sub îndrumarea și corectura Domniei Sale.

Profesorul meu era un VIZIONAR, dornic să învețe tot timpul: după ce primea câte un număr din New England Journal of Medicine, ne spunea noutățile; așa se face că, sub îndrumarea Sa, acum mulți ani, noi am fost printre primii care am aplicat monoterapia cu Dexametazonă la pacienții noștri cu mielom multiplu, pentru ca Dumnezeu ne-o adusesse la cunoștință. La fel s-a întâmplat și cu utilizarea dozelor de 15 mg pe săptămână de Metotrexat în artrita reumatoidă. Ba, mai mult, si-a păstrat setea de nouitate și după ce legile nu i-au mai permis să activeze în spitalul „nostru“.

Profesorul meu era un CADRU DIDACTIC DEOSEBIT, iar eu am avut șansa de a fi primul doctorand al Dumnealui! Generații întregi de studenți au fost fascinați și modelați de cursurile Dumnealui. Considera esențială evaluarea modului în care studentul știe să utilizeze informațiile, modul în care gândește medical. Și această concepție am văzut-o aplicată la fiecare examen la care am participat, fie

de sfârșit de modul studentesc, fie de medic specialist sau primar, fie de promovare în UMF.

Profesorul meu era un OM BUN ȘI GENEROS. Gândea medicina cu voce tare, explicând-o și împărțind-o astfel celor care eram în jurul Său; de la Domnul Profesor am învățat rigoarea diagnosticului diferențial. Ne încuraja neconținut pe noi, cei din jurul Său, studenți, tineri rezidenți sau colaboratori și avea capacitatea extraordinară de a ne face să ne simțim buni și valoroși. Nu pot număra ocaziile în care, mai tineri fiind cu toții, se oferea să aibă grijă de noi pe la evenimente medicale, în țară sau în afara ei.

Profesorul meu era un OM CARE IUBEA VIAȚA! Îi plăceau drumețiile montane și avea o colecție impresionantă de poze de pe munte. Îi plăcea să danseze; se bucura ori de câte ori avea ocazia să o facă. Era un mare iubitor de bancuri bune; am petrecut multe ore doar ascultând și spunând bancuri împreună cu colegi și prieteni. Îi plăcea să călătorească și nu-i plăcea singurătatea. Ne căuta aproape săptămânal; ne ruga să primim câte un pacient, ne sugera teme de discuție la congrese, ne întreba despre cutare sau cutare dintre pacienții pe care ni-i lăsase în grijă. Iar eu regret acum, când, iată, e prea târziu, că nu am avut destule ocazii să vorbesc mai des cu Dumnealui, mai ales în anii din urmă.

Și acum, Profesorul meu, doar ERA!

Iar pentru mine s-a prăbușit o lume!

La revedere, Domn' Profesor!

Dumnezeu să vă aibă în pază!